

1019. 8. 1019/6.

Palwe ramat.

(Wändra õppetaja wäljaantud.)

Teine trükk.

1851

Tartoliinnas trükkitud
Stinmanni lesje ja G. Mattieseni kirjadega,
ja seälsammas ka müakse.

Mr. 1044.

Gegen den Wiederabdruck dieses Buches ist
von Seiten des Livländischen Evangelisch-Lutheri-
schen Consistoriums nichts einzuwenden.

Riga Schloß, den 7. März 1851.

R. J. L. Samson, Präses.

Secr. Fliedner.

Der Druck ist gestattet.
Dorpat, den 15. März 1851.

Censor Samson.

728

G e s t ö n n e.

Se tüttarlaps olli 16 aastat wanna, ja weel mitte luggemas ärrakäinud, kui ta need palwed omma õppetaja ees süddamest lugges; ja se panni siis kirja sanna sanna järrele, nenda kui se lapse suust tulli sel aastal 1840, — mällestusseks ennesele ja temmale.

Kui üks ütleb: On se kirri nüüd jubba kümme aastat so kappis paigal seisnud, siis olleks ta woinud weel teise kümme senna jada, ehk ka ilmas seält mitte wäljatulla rahwa filmi ette. Sest, kui se hing nüüd neid nenda trükitud loeb, saab temma meel uhkeks. Wanna õnnis Putterus on jo isse pallunud kord nenda: „Alita sinna, armas Issand ja Dnisteggia, et meie agga jäätsime waggad pattused, ja ei saaks mitte pühhad uhked waimud.“

Selle peäle ütlen minna wabbandamisseks:

1. Igga hing teab ommeti, et se warrandus, mis ühe laeka sisse on tallele pantud, ei olle jo mitte selle laeka jaggo, waid selle pärrandus, kelle käsfi sedda senna sisse on pannud, ja woib sedda seält jälle iggal aial wäljawõtta.

2. Se hing, kes need palwed 10 aasta eest on ommast lapse süddamest pallunud, ei woi mitte uhkeks sada, sest — temma hing on taewas. Agga monni uskmatta ramatoluggeja woib nende lapselikko palwede pärrast weel üht armoligutamist sada omma kowwa süddame sisse, ja Tomaga mahhalangeda põlwili, ning hüda: „Minno Issand ja minno Jummal!“

1. Hommiko-palwe.

Oh, Sa teigeförgem! Ärra pöra omma armopallet minno waese palluja peält ärra, sest minno põlwed on nõdrad, nad ei woi so risti al seista. Ma nään, so armopäike touseb punnaste pilwede wahhelt, se näitab kui so werrist wiis hawa. Tanna õnnista mo tööd, ja et ma itka so peäle mõtlen. Amen.

2. Sõmapalwe.

So andid meile õnnista, so roga lass' meid toita, se läbbi same jahhutud, ja ihho hinge rõmustama. Ilmalik leib ei toida meid. Se sanna toidab hinge, ja teeb meid õnsaks mitte ütspäinis selle ello sees waid iggaweste. Amen.

3. Ohhto-palwe.

Jesus Kristus! nüüd heidan ma waene muld ja põrm omma wodesse. Katta sinna omma armotiwadega, panne kui pehmed katted peäle; ja panne omma parram kässi minno Pea alla, ja omma pahhem kässi peäle, üteldes: Mo omma laps, magga mo tiwa al, ma wiin sind omma koia laulma. Amen.

4. Hommiko-palwe.

Armas Jesus Kristus! Tulle sinna sel-sinnatsel hommiko-tunnil minnule, sest minna ollen nõdder ja tundmata.

Walla sinna omma pühha Waimo mo süd-
damesse, ja panne ommad armoläed minno Pea
peäle, ja hakka minno külge kowwaste finni,
ja wi mind selle ellojõe, ja anna mul sest
ellopuust süa, ja joda mind ellojõe seest, et
minna wimate ei ütle: „Nüüd on se armoaeg
otsas, ja need õnnistusse tunnid on mödes,
kui sinna, armas Issand, tahtsid ello-manna
puust süa anda, ja ello-jöest jua; agga minna
ei wötnud: ja nüüd pean minna nälga ja
jannusse ärrasurrema!“

Issand, Issand, mötle weel minno peäle,
enne kui sa tulled kōhhut moistma. Amen.

Jesuse armo õnnistus olgo teiega, minno
armas õppetaja, iggawest.

5. Shito-palwe.

Oh helde armas Õnnisteggia! Wõtta mind
weel sels ööks omma warjo alla, et mo waene
hing ja ärrawässind kehha leiaks head hinga-
mist sinno armosüllest. Armas Jesus, anna
sinna mulle keif need pattud andeks, mis minna
ollen teinud, mötte ja sannadega ja teggudega;
ja kustuta keif need wannad pattud seält wõl-
la-ramatust ärra, ja kirjota minno nimme
omma ello-ramato sisse, et minna wimati tõest
saaksin senna, kus keif so ärraostetud talled
laulwad, kedda sinna siit ilmast olled kui tui-
kesse ärrawötnud, ja neid pannud tähheks paist-

ma Issanda au=riki, ja lilleks õitsma omma
pühha linna iggaweste. Amen.

6. Jeesusse laste laul, kes ärralähhäb.

1. Armas emma wõttab mind
omma sülle heldest nüüd;
ommas rindus immetab,
hõlmadega kattab mind.
 2. Ingle seltse hüab ilmast,
kässib ruttust tulla taewa,
ello=asse on sul walmis,
ärta karda, lapsokenne.
 3. Taewa=altar paistab seal,
ärge nutke sõbrad mitte,
Jesús hüab mind te' jurest:
„Tulle, tulle, tallekenne!“
 4. Silmawet nüüd pühhib ärra
omma higgi=rättitoga;
werre=kuub on walmis mulle,
hinge eht', kui päikse illo.
 5. Summalaga, sõbra heäle,
kül me taewas terretame
pühha su=andmissega
taewa=tori peäl seal asse.
 6. Silmawessi on sul otsas,
palle=higgi ärrakuinud;
rõmotund on sulle tulnud,
Jesu palle ette minnes.
-

7. Surno-aia palwe.

Oh armas Jeesuke! siin maggawad so laps-
sokest, so armsad hingekessed, so kallid liikme-
kessed: keit nende waew ja willetsus on alla
põrmo sisse läinud.

Seft nemmad kandsid risti ölla peäl, ja
pannid ommad kaelad so ikke alla römoga.
Sa andsid käsko inglilede ja ütlesid: „oh min-
ge, toge minno prudid se ilma orrust ärra.“
Siis tullid inglid römoga, ja leidsid lapsed
maggamast se pehme unne-wode sees. Siis pan-
ni kät te' rinna peäle ja ütles: „oh tulge ilma
waewast ja tõtte taewa rōmo pole, teie Jēsa
futsud pärrismale, teie emma hüab omma jure,
oh, mis ennam aega wiwite.“ — Siis läksite
teie öiskades, ja laulsite inglidega liggi.

Siis ütlesid teile inglid: „Kas tunnete
need jälled?“ — Siis ütlesite teie: „Oh, eks
need olle se ristilōdud Jesu jälled, ja temma
sammo asfemed.“

Siis hoidsite teie kowwaste jo ühhest teisest
käest ni kinni, ja käisite temma jälgede sisse,
ja astusite temma sammude sisse; — ei teie jalg
ei likund pahhaste, ei kiwwi wasto putund se
kitsa ohhakesse tee peäl. Siis läksite teie rut-
tuste jo eddasi ja eddasi se Sioni linna pole.

Kui astusite wärrawast sisse, siis tulli wasto
peiote, ja hakkas teie kaela ümber, ja terretas
teid armsaste ja ütles: „waat, need on need
neitsit neitsikest, kel ussu-lambid põllewad, ja

õlli wõtnud ennestega. Oh, minno armsad prudikest, ma kihlasin teid animoke, ma saatšin armsad anded teil, ma ollen kalli hinnaga teid ommal ostnud pärriseks."

Ta ehhitas teid se ue pulma-kuega, ja panni teie pähhä se ilmanärtsimatta fronti; siis lätsite teie römoga se pühha Talle pulmale.

Oh, neitsi wäggi, laulge, ja olge wägga röömsad: teil on üks peioke, kes wõttab teid omma kättelede peäle, ja hingate ta põlwede peäl, ja immete ta rindudest, ja küljest jote ello-wet. Sest teie ollete pesnud nüüd walgetks ommad rided se pühha Talle werre sees, — nüüd kätte teie taewa sees, kui päikse illoga ehhitud.

Kui pannime need nissoterrad siin mulla pörmo sisse, siis mõtlesime meie teif, need wiljakandjad põllud jo perremees ennese jure wõtnud.

Siis hakkas willi kaswama se taewa asade peäl. Nüüd peigmees leikab järgeste nüüd omma sirwiga se taewa Issa asa peäl, ja inglid laulwad röömsast liggi: „Oh, kuningas nüüd leikab seäl se põllo peäl, mis saddakordse wilja kannab: Nissoterrad panneb ta se Taewa-issa aeda sisse."

Nüüd seisab ma siin kurwastuskes, ja watan teie wode peäl, kui armsast teie maggate siin omma kenna wode sees.

Kui illusad on teie hauad, mis lilledega ehhitud, ja lapsed pannid õied peäle.

Oh, armas Jesus, lõppeta siis meie willet-

sust ja waewa, ja panne meie woded sia nende wodede jure, et lapsed towad lilled peäle.

Kui rahholinne on siin se koht! — kui waike kuluks siin se paik, kus Issa lapsed maggawad.

Kui hädad wimati, et tõssekime keik jo ar-
raselletud ihhoga, ja pärrikime sedda riki, mis
sa olled walmistanud ma- ilma asutamisest.
Amen.

S. Ühhe haige eest.

Oh, Jesus Kristus, sa õnnetoja ja ello-
saatja! So filmad on selgemad kui päike, et
sa woid keik pimmedad kohhad läbbi nähhä, kus
päike ei paista, sest sa walwad ööd ja päwa.

Sa tead keik haiged ja kurwad, sa nääd keik
terwed ja rõõmsad, sest neile, kes sind armas-
tawad, peab keik rist ja waew heaks tullesma.

Sest sa sadad neile haigust ja willetsust, et
nad õppiwad sind tundma ja armastama. Sa
annad neile omma õnnistusse usso-kilpi kätte,
ja kirjotad omma nimme nende otsa ette, et
sa tunned neid ärra, kes on so armsad.

Stin seisän minna waene haige loom, sest
mo luud ja lihha on wallo täis, nad nõrkus-
wad ja nõrkuvad siin sures häddas.

Mo südda lõhkeb, hüppab, kargab siin wallo
tundes; mo kõrwad tepe ei kule ennam, sa
wõttad kuulmist ärra; — mo filmad lähwad
tuhmimaks, sa panned kattet nende ette, et
ennam ma ei selleta; — mo keel lähhab kan-
gemaks, sa kõidad tele-kõidmed kinni.

Kui sured on mo pattud, kui palju on mo südi; — nad käiwad ülle minno Pea, kui paksud mustad pilwed kohhisewad, ja tewad hirmo minnule.

Oh armoke, oh rõmuke! oh kustuta se wõlla-kirri, ja wista keif need pattud se süggawa merre pohja, et neid enam leita.

Oh, kui maggus olled sinna Jesus! sest sinna olled hinge-arst ja ello-rohhi. Oh tulle woia minno hinge se ello kalli salwi-rohhoga, et ta saaks agga terweks: siis surrego se ihho peäle, ja sago muldse mullaks jälle; — kül Jesus sind woib wiimselt se põrmust ülesärratada.

Oh, armas Jesus, ärra sa se suitsew taht siis mitte ärrakustuta, waid panne pissut tuld senna külge, et hakkaks ta siis põllema, ja annaks selget walgust ka.

Sest sinna olled üttelnud, et sinna olled se taewa lambaste = lauda üks, ja uksehoidja, et kes sinno läbbi sisse läab, se peab ello ja õnnistust leidma.

Nüüd tahhan minna enne se uksehoidjaga rääkida, enne kui ma tullen ja ütlen: „oh armas, kallis uksehoidja, oh te se üks mul pissut lahti, et lähhan selle ukse läbbi lauda sisse; ehk lubbad sa siis mind iggaweste nende pimatallede jure jada, et kui wõttad sa ukse lahti, ja kutsud neid keif nimme pärrast wälja, siis käime meie selle pühha Talle järrele.

Sa wiid meid senna nore rohho-made peäle, ja sadad meid hingamisse we-hallikatte jure.

Ja kui ma nüüd siit ilmast pean ärratulle-
ma, siis anna omma õnnistust mul lippuks,
ja tulle isse saatma mind, siis wõttan ma so
risti ommal te-keppiks, et kui astun, siis toe-
tan so risti peäle, ja tullen kõndides se linna
pole, kus seisad sa se kuldse treppi peäl, ja
so ommad parremal ja pahhemal polel, ja
mängiwad sulle kitust, suurt au ja tänno.

Ja kui sa tulled ükskord kohut moistma,
siis tunneme so hirmo, mis sa olled kange
wihha sees tootanud. Amen.

9.

Oh, sa helde armastaja Issa! wata minno
waese haige lapse peäle; sest sinna olled üttelnud:
haigele lähhäb arst tarwis, agga mitte terwel.

Sinna olled taewast mahhatulnud, ja olled
keit taewa au ja illo ja rõmo mahhajätanud,
ja olled sia pinimeda pattuse ilma- orro sisse
tulnud, wiggasid parrandama ja haiged ter-
weks teggema.

Kurrat ja mailm ja mo ennese lihha püüd-
wad mind hirmotada ja eksitada, sest mo waim
ja lihha woitlewad.

Sest sinna armastaja olled ommad tiwad
laiale laotanud ja kutsunud: „oh tulle minno
tiwa alla, ma kattan sind kui kotkas ommad
poiad kattab omma kahhe tiwaga.“

Sa olled mind omma hõlma kutsunud, ja

üttlenu: „Tulle minno hõlma alla, ma hoian
sind, kui kanna omma poega.“

Sa kopputad mo süddame ukse peäle, hal-
leda heälega hüad, filmawet wallad, ja lahkest
mo süddame ukse peäl kopputad: „Oh te lahti,
ma tullen ja teen ommale elloasset.“

Ja wimaks, kui selle sure kohto ees seisn,
siis ärra ütle mitte: „ma ollen sind armsal
aial kutsunud, ja ollen sind õnnistusse päwal
hüüdnud, agga sinna olled ennast kowaks
teinud.“

Sest minna armastan sedda ilma, ja mo
mõtted käiwad selle ilma-innimestega, ja ma
käin sedda laia teed.

Hüa mind taggasi, ja wi senna kitsa tee
peäle, ja näita ommad sammud ja jäsled, et
ma hakkn nende sees käima; sest neil woib
üks römüs te olla, ja üks kallis käimine olla.

Anna, armas Jesus, et se te, mis ohha-
kenne on, woiks armsaks minna.

Sirruta ommad käed wälja, ja wi mind
Paradiisi-aeda, ja wi mind senna pühha linna
altari jure, kus olled sinna keskel, ja need
pühhad inglid ümbre aujärje.

Töest, töest, minna annan omma ihho ja
hinge sinnule, ja tahhan sinno peäle lota.

Ma tahhan sinno läbbi-uritud küljest abbi
otsida, sest sinna olled üttelnud: „Reik tulge
minno jure, kui koormawad teid rasked süüd.“

Töest, töest, minna tahhan sinno koormat

kanda, ja tahhan omma filma-wega so ihho
wolda. Amen.

10.

Mo kallis lunnastaja, ma tahhan sinno
armastaja Jesu jure tulla, ja ripputamisse
werre-tilgade jure jada ja wadata.

Oh sa wagga Issand! sinno holeks annan
ennast.

Wata minno waese pimmeda pattuse südda-
me peäle: sest sinno pühha heäl peab weel üks-
kord maad ja taewast ligutama; sest sinno pühha
palle paistab kui armastusse tullelegike, et ta
käib ihhust ja soneft, litust ja nahhast läbbi.

Sest sinno filmad on selged, et sa woid
keit mäed ja orrud läbbi nähha; ja so kassfi
on wäggew, et sa wöttad süddamed ja nerud
läbbi katsu, ja tead nende mõtted.

Pühha Issand, pühha Summal, pühha
wäggew Onnisteggia!

Peästa minno hinge sest häddast, sest minno
südda on üsna täis pattomädda ja Sadani kä.

Oh Issand, Issand! ärrata mo pimme
surnud südda raskest maggamisse unnest ülles,
ja liguta mo südda omma pühha sõrmega läbbi
ja läbbi, ja panne need sannad minno keie
peäle, mis ma pean sind palluma.

Rõhhu mo waimo, pekka minno külma
kiwwist pae-süddant üsna rusuks.

Kallis Jehowa, lasse sinna omma kallist

rahho siis mo süddame peäle tilkuda, ja lubba sinna, armas Jesuke, et sa tahhad abbiks olla ja lunnastada.

Panne mo silmad ja kõrwad finni, et ma ühtegi ei tule egga näe, mis siin ilma peäl on ja tehakse; ja te mo waimo-silmad ja kõrwad lahti, et ma kulen sinno sanna, ja teen, mis on sinno hea armoliine tahtminne.

Sest mo ello on kui tuul ja suitse, kui lumme-leht ja mee-wahha, kui korre hein ja kui üks wahhokenne.

Sest ma nikkutan ommad nödrad põlwed Ma pole mahha, ja pannen ommad laisad käed kokko, ja tõstan taewa pole.

Sest ma woin omma silma-laud finni panna, ja woib üks maggus unni peäle tulla ja maggama jada omma mullase wode sisse rahholist.

Anna, armas Jesus, et ma woiks se tõs-sine winapu-oks olla winapu külges, ja wilja kanda, illem preester, sulle rõmoga. Amen.

II.

Oh, sa helde, armas taewane Issand! risti sinna mind omma pühha waimo-tullega, te mind ueks lomaks.

Sest minno südda on külm kui eatse, ja minna mötlen kaksipiddi; sest ma ollen nago merre laenede wahhel.

Armas Issand, Jesus Kristus! lasse sinna omma pühha pallet paista minno peäle, sest

ma ollen kui ärranärtfind taim, ja kui katti-
rõhnutud pilliroog.

Sest mo süddame künal on ärrakustunud,
sest kurri waim on mo süddame põllo peäle
umrohto külwanud, ja ta wallitseb mo südda-
mes, kui perremees.

Kallis Ünnisteggia, tulle sa, ja aia sedda
pahha waimo ärra, ja harri sinna öiete hästi
sedda põldo, ja külwa semet peäle, et ta hak-
kaks wilja kaswatama: ja süta mo süddame
künal põllema, ja kasta mo süddame põldo
omma kalli werrega, ja pesse mind puhtaks
pattumuddast, puhtaks omma selge weega.

Sest sa, armas Jesus, tead, et ma ei
lasse enne sind, kui sa mind saad ommaks
lapses nimmetanud, ja omma kallist rahho
mulle annud, ja omma heldust näitnud.

Ja kui sa mind siit ilmaft ärrawõttad,
siis hakka minno kätte kiini, ja tõsta mind
omma põlwede peäle, ja wõtta mind omma
süllesse, et ma saan maitsta, kui magguš Jesu
armastus, kui helde sinno allandus, mis sa
risti surmani olled allandanud.

Minna tahhan iggal aial mele tulletada
sinno allandust, keik sinno reiad ja wermed,
keik sinno hawad ja muhhud, so werre piisa-
rad ja higgitiigad, mis so pühha ihho peält
Ketsemani aedas mahha langenud, ja wi mind
wimaks se taewa pühha linna, kus keik so
ärrawallitsetud hinged on, keik pühhad laul-
wad inglidega:

Siis Jummalat rüis ellame, ja õnsats
sime iggawest.

12. Pühhapäwa hommiko palwe.

Mo Jesus! Sellesinnatsel tännasel päwal
olled sinna teigest ommaist teggemisse ja tö-
waewast hinganud, sest sa olled sedda päwa
lonud meile õnnetojaks.

Sest sa lassed nüüd omma päikesse tousta
punnaste pilwede wahhelt, et meil tulles mele
se Kolgata mäggi, kus peäl on se pühha rist,
ja se wagga kannataja Jesus, kelle küljed on
punnased ja werrised olnud, kui seält jooksis
se ellojoggi wälja, ja üks kallis õnnistus tulli
so küljest wälja, mis läts ülle mailma-
ma teikide peäle, sest, kes sinno sisse ussub, se
peab sedda õnnistust sama.

Sa need seitse sannad, mis sa seäl risti
peäl rääksid, olled sa meie heaks neid rätinud,
sest kui need seitse kurja waimud tulleswad meie
süddamesse, siis tulleta meile so seitse sanna
mele, sest sa sadad meile siis seitse teise waimo,
kes aiawad need teised kurjad waimud ärra,
et tewad ennettele elloasset meie süddamesse.

Sel tännasel päwal kutsud sa meid omma
pühha kotta, ja tahhad meid walgusta omma
pühha Ewangelliumi läbbi.

Sa nomid ja maenitsed meid omma sullase
su läbbi, ja sa lassed omma armopäike nende

ülle tounsta, kes sind armastawad, ja hakkad omma pühha Waimo tööd nende kallal teggema.

Oh minna waene ja teised waesed lomad, kes meie tukkume ja maggame, sest meie kõrwad ja silmad on kinni, et meie ei tule egga panne tähhele.

Se sa meie silmad ja kõrwad lahti wiimse fulutamisse sannadega, ja ärrata meid sest maggamisse unnest ülles, ja hakka omma pühha tööd meie kallal teggema.

Ja kui sa wimaks siis wöttad meid siit ärra, siis ütle sa meile: „Sest teid on tül mailm naernud ja pilkanud, agga ka teie ollete halleda süddamega õhkanud mo pole, ja ollete filmawet wallanud: agga ma ollen teid wöt-
nud kuulda.“ Amen.

13.

Oh pühha Tal! ei julge ma waene pattune so pühha palle ette astuda, sest ma tahhan enne so jalgude ette istuda, ja wadata so pühha filmade sisse, ja kuulda sinno armast kõnne.

Sest kui wägga pallusid sinna meie pattude pärrast, et so pühha ihho peält langesid werre pissarad, higgartilgad mahha: so südda wallutas mo suurte süde pärrast, ja so pühha ihho wärrises mo pattude pärrast.

Näita sinna mulle need werre pissarad, higgartilgad, et ma woiksin neid üllesotsida. Ma tahhan need higgartilgad omma süddame

käega üleswõtta, ja tahhan neid omma peo sees hoida ja wadata.

Sa lasid omma pähhä panna se terraw kibbowitsast kroni, ja nad surrusid raudkinnas- tega sedda so pähhä: sest so Pea olli üsna kibbowitsu hauku täis ja lõhti.

Sa tahtsid meid peästa sest pattust, ja ello meile anda.

Sest mo süddame peäl on se raske kiwwi. Issand, mötle minno peäle, ja wereta sinna sedda kiwwi ärra; sest mo süddame üts ei tahha ennast lahti tehha kül sulle; agga tulle, kangota sinna sedda lahti, ja tulle ja te en- nesele elloasset senna sisse.

Ja siis te sa ommad hawad mulle lahti, kui armowärrawad, et ma lähhan neist sisse, ja wõttan armo ja õnnistust.

Sest kelle süddames sinna ellad, need on kui Sioni mäed, et nad ei kõigu, et sa woid nende sees ellada rahhus.

Sest sa peästad neid sest ilma häddast ja willetsussest, ja kutsud neid omma warjo alla, kui ühhe kindla linna sisse, et nad woiwad sinnoga olla ja ellada. Amen.

14. Üts palwe süddamest.

Nüüd, mo hing, oh ärra wässi pallumist omma Jesust; kes peästab surel kohtopäwal, ja wastab meie eest.

Mo pattud rikkub Jesuke,
mis minno süddant pinawad,
ja sures häddas waewawad.

Kui sa soudsid häddas laewas,
armas, kallis Jesuke!
kange, wiha tule al,
meie Dnisteggia.

Minno patto tuul se olli,
mis sind waewas, pühha Tal,
kallis Dnisteggia!

Minno wõlla laened ollid
need, mis sinno wasto tullid,
hulgalt käisid sinno peäle:
kui sinno silmad tilksid wet,
ja sa tõtsid palwele.

Ollid minno eest waewas,
ja so pühha palle peält
langesid higgi, werre pissarad
ma peäle mahha,
ja so Bea olli märg.

Junkste otsast tullid wee tilgad mahha,
kui so ihho wärrises.

Ikset kandsid minno eest,
ja sa ollid kurb surmani
minno patto koorma al.

Armas Jesus, päästa meid
sest sa olled lastnud omma ihho
wennitada kowwa pu peäl.

Oh, minna waene muld ja põrm,
armas Jesus, alta mind,
wata minno peäle.

Mo kondid lähwad wannemaks,
ja ihho lähhäs tangemaks,
ja südda lähhäs külmemaks,
surm jouab liggi temmale
ei tunne selget pühha Jesust.

Oh anna ennast leida,
et tunnen siis ärra find.

Oh, armas Jesus, kule meid!
mo süddames on patto wessi wägga tousnud;
te sinna meie süddamesse omma tuld,
ja sullata sedda eatse ärra,
et leek legi läbbi lööks,
et ühtegi ei ennam külmaks jääks.

Et siis kirid ja legid
sest Jummalala pühha tulles õhhuft
meie süddames touseks,
mis olled sa hakkanud,
ja tahhad lõppetada sedda tööd.

Amen.

15. Joulo pühha palwe.

Oh armas Issand, Jesus, Jesus! oh tulles
peesse omma selge hawa weega mind tassasets
ja allandlikuks, sest sa nääd, et ma ollen
nõdder ja willets.

Mo palwed, Issand Jesus, kule sa, kui
ööd ja päwad õhtan ma, sest sa kuulsid, kui
enne joulo õhtasin ma: „Oh tulles, armas Je-
sute, ja hakka minno süddamesse sedda lauta

teggema, ja panne se nurgakirwi paigale, ja panne need alluspalgid senna peäle, ja hakka neid palte raioima, ja te senni kui wiimseni.

Ja siis te kattus senna peäle, ja panne üks söim senna sisse, ja panne se ukse lukko, ja wotta se wötti omma kätte, et ei pääse ükski woõras senna sisse.

Ja ma tahhan omma waesti pattust süddant panna senna söime sisse, sinno asse alla, heinde ja ölge assemele. Se sinna minno süddames omma wodi, ja ühte kakkit, ja wotta nende sees hingada ja eluda.

Agga nüüd sel joulo õhtul, kui olli kül se ihho põlwili maas, agga ei olnud se waim mitte põlwili, siis tullid sa Jeesus kül iggaühhe süddame ukse tahha, allandlikult ja tasfakeste ja ütlesid:

„Oh te süddame ust lahti“; agga meie ei teinud mitte lahti, sest monned kül ei pannud ki sest tähhele, kui hüüdsid sa.

Ja sa läksid taggasi nuttes ja ütlesid: seal on ühhed lapsed kui tundmatta lambatalled, ja inglid nutsid kurwastusses ja ütlesid:

„Oh teie waesed lomad, ei tunne teie kuningast. Se kuningas tahtis teie süddame sisse tulla omma wäega:“ — sest meie ei olle mitte temma wäe mehed.

Sa said jo meie pärrast waeseks ja nõdraks lapses, armas Dnnisteggia! kui wägga armas-

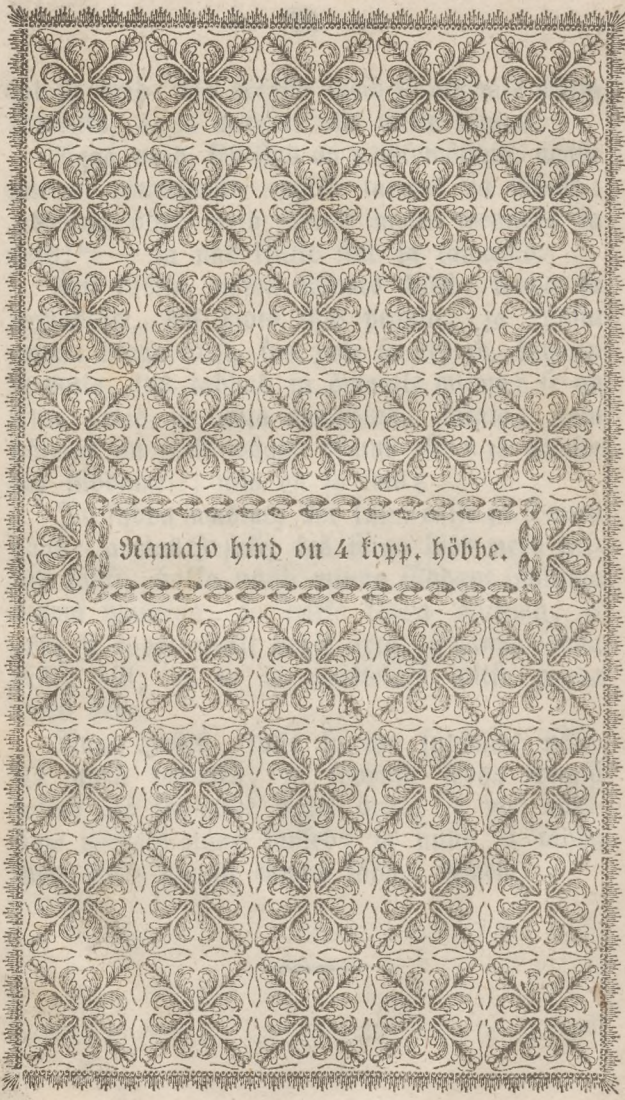
tad sa meid. Sa tahtsid meid jo ommale wötta rahwaks, agga meie ei olle mitte tulnud.

Agga need, kes sind on wastowötnud, nende pärrast römustasid inglid taewas ja ütlesid: „Sinna olled neid tonud meile wennaks ja õeks!“ — ja nad kiitsid sind ja tännasid.

Kui küssin omma waimo käest, kedda sa armastad, kes woib sind peästa; ja küssin omma hinge käest, kus pole sa ruttad, kus on se maia, kus tahhad sa omaiale minna: se on ilma, mis sa tühja armastad. Wata, Jesu hõlmas on meil wägga römus ello; ja ütlesin mo süddamele: mis on so sees?

Ja südda wastas, kui külm eatse ja kowwa paas: armas Jesuke, kes sinna lööd need kaljud lõhki, hakka nüüd minno süddant lõhkuma omma hamriga, ja hakka tedda oõruma, et oõra se rooste seält peält ärra, ja panne senna peäle ölli, et ta ei roostetaks mitte nenda rutto ärra.

Nüüd Jesus, tulle sa mo süddame sisse. Te meid puhtaks, ja lopputa sedda wimist tolmo mo süddame peält ärra, et me' ollesime wimaks sinno lapsed; ja nüüd ei tahha meie mitte sinnust enam jada. Amen.

Ramato hind on 4 kopp. hõbbe.